

stemmelse. Hovedsagen er det, at Lovforslaget bestemmer, at disse Betjente skulle sættes paa fast Venning, og at enhver Forpligtelse fra Menighedens Side til at give dem noget bortfalder. Principielt vilde der ikke her være den samme Indvending at gøre imod tillige at forbyde dem at modtage Gaver som for Præsternes Vedkommende, men man har dog anset det for det rigtigste ogsaa paa dette Punkt at stille Menigheden overfor dem paa samme Maade som overfor Præsterne. Kun en enkelt Gabe — Indtægningsspenge ved Altergang — har man ment absolut at burde forbyde.

Bestemmelsen i Lovforslagets § 14, sidste Led, har Hensyn til, at det vilde forekomme Ministeriet haardt, om den nye Ordningens Gennemførelse skulde medføre en søelig Nedgang i en Kirkebetjents Embedsindtægter, uden at der gaves ham Erstatning for den. Lovforslagets § 46 ordner disse Erstatningsforhold for de Tilfældes Vedkommende, hvor paagældende har Retsskrav paa at faa Erstatning; men for Klokkere og Kirkebetjente gælder det vistnok gennemgaaende, at de ved deres Bestikelse ere forpligtede til at underkaste sig de Forandringer, der ville følge af, at de sættes paa fast Gage. De have saaledes ikke noget Retsskrav, og det er derfor fundet at være billigt at aabne en Udvej til at komme dem til Hjælp paa anden Maade. Det er dog en Selvfølge, at det kun er Tab i normerede Embedsindtægter, der paa denne Maade skulle erstattes dem, hvormod de ikke ville kunne faa Krav paa Erstatning for Tab i Indtægter, der ikke kunne siges udtrykkeligt at være tillagte dem ved deres Bestikelse, selv om det ikke er forbudt dem at have dem.

Lovforslagets § 19 tilføjer at indføre en lignende Art af Selvforsøgelse for Kirkebetjentene og deres efterladte, som gælder for visse af Statens Bestillingsmænd.

IV.

Om Kirkerne's aarlige Indtægter og Udgifter.

I Danske Lovs 2-22-64 hedder det, at kan Kirken med sin egen Indkomst ei hjælpes, da skal Kirkens Forsvar overvejes og betænkes, ved hvad Middel den hjælpes kan, om de andre Kirker, som ere under hans Tilsyn og ere ved Evne og Forraad, kunde komme den til Hjælp med Vaan og Forstræning, eller og, om den kan hjælpes med Sognemændenes Tilbud eller i andre Maader.

Det er denne Regel, som Kommissionen er gaaet ud fra i sit Forslag til, hvorledes der fremtidig skal forholdes med de kjøbenhavnske Kirkers aarlige Indtægter og Udgifter, og Ministeriet har i det væsentlige fulgt dette Forslag, kun at man skarpere end Kommissionen har laaet Vægten paa at bevare de enkelte Kirkers Selvstændighed, hvorhos man med Hensyn til Fastsættelsen af Budgettet har maattet træffe nogle forandrede Bestemmelser som Følge af den forandrede Sammensætning af Kirkerne's Fællesbestyrelse, som man vil foreslaa.

Som nævnt i Lovforslagets § 20, tilføjes der oprettet en Fælleskasse for samtlige kjøbenhavnske Sognekirker. Dennes Hovedindtægter blive imidlertid dels Indtægter, som de kjøbenhavnske Kirker slet ikke tidligere have haft — Tilbud fra Stat og Kommune (§ 24), Kendelser i Anledning af Kirkerne's og Kapellernes Benyttelse (der fremtidig skulle erlægges ved Siden af den Betaling, der hidtil har været erlagt og ogsaa fremdeles skal erlægges til den enkelte Kirke efter det herfor fastsatte Takstregulativ, § 26, jfr. dens 3dje Stykke) og Betaling for Akter og Udskifter af Kirkebøgerne — dels Indtægter, der allerede tidligere i alt Fald for en væsentlig Del ere blevne fordelte mellem Kirkerne efter deres Fornødenheder, nemlig Indtægterne fra Begravelsesvæsenet (§ 24, jfr. § 47) og fra Vigningen paa Menighederne (§ 24, jfr. Afsnit VI). Foruden dette bestemmes det i § 21, efterat først alle fornødne Raadeler ere tagne for at bevare den enkelte Kirkes Sørfornemmelser saavel som de Kapitaler, der ere skænkede Kirken til særlige Formaal, at de enkelte Kirkers aarlige Overskud ville kunne inddrages i den fælles Kasse til Bestribelse af fælles Udgifter, men først efterat Kirkens egne øjeblikkelige Fornødenheder ere fuldstændigt fyldestgjorte, og der endda er henlagt, hvad der maatte udtræpes til Dækning af andre Fornødenheder i en nærmere Fremtid. Da nu ved Lovforslagets § 22 Lægningen af Kirkens Budget er overladt til Kirkeinspektionen og Kirkens Patronat, kun saaledes, at det skal approberes af Fællespatronatet, vil det ses, at der er taget ethvert billigt Hensyn til, at rimelige Fordringer fra den enkelte Kirkes Side paa selv forlods at komme til at nyde godt af sine Midler kunne ske Fyldest, og det Overskud, der tilsidst vil blive at indbringe i Fælleskassen, vil i Virkeligheden ikke blive andet, end hvad der allerede vilde kunne fordræes afgivet af Kirken efter D. L. 2-22-64; og ved, at det i § 21 ikke er ubetinget fordret, at Overskuddet skal indbetales i Fælleskassen, men kun fastsat, at det kan,